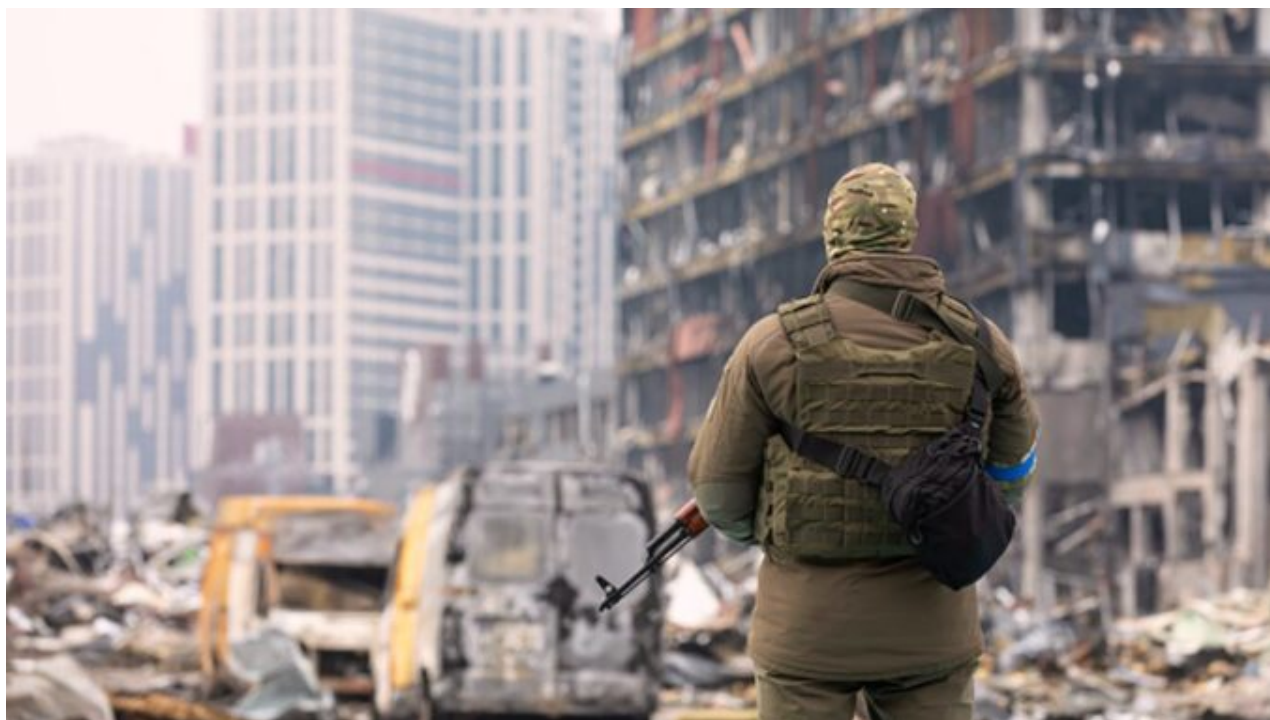

Závoj pokrytectví

Nedaleko od nás stále zuří krvavá válka, tváříme se, že naše ruce jsou bez krve, včera zajímavé info v ruských novinách, česká vláda je jedním z největších dodavatelů zbraní na Ukrajinu. Zdá se, že Rusové se dobře zakopali a ukrajinská ofenzíva se až na chersonský směr zastavila, v chersonském směru ukrajinská armáda navyšuje lidi i techniku a masívní útok se očekává každým dnem. Před čtrnácti dny se vyjádřil nově jmenovaný velitel ruských vojsk generál Surovikin, že se musí počítat s bolestivými územními ztrátami na bojišti, předpokládalo se, že má na mysli Cherson. Hlava chersonské administrativy Stremousov na něco podobného připravuje ruské publikum v televizních pořadech a na soc. sítích. Podle video záběrů na různých soc. sítích je vidět impozantní kolony ukrajinských tanků a ozbrojených vehiklů mířících na chersonskou frontu. Prezident Vučić, který na okraj, je úžasným evropským státníkem, prognózoval, že boj o Cherson bude totéž, co Stalingrad. Srbský prezident je v hloubi duše na ruské straně, ale do té míry politickým realistou, že si to nechává jenom pro manželku, veřejně to

vyjeví jen velmi zřídka. Prezident v televizi řekl, že Západ se domnívá, že takovým způsobem (západní zbraně na Ukrajině) může zničit Rusko, a Rusko počítá s tím, že ubrání území, kterých se zmocnilo a ukončí tím válku. Přijdou těžké časy, myslí si prezident. Rusové přestěhovali velkou část populace Chersonu na druhou stranu Dněpru a město s okolím opevnili do té míry, že dneska se o obětování města ze strategických důvodů už nemluví. Bude boj.

V americkém systému rozhodovacích mechanismů mají obdivuhodným způsobem zakódovanou roli myšlenkových center, kde se politické možnosti na vysoké úrovni diskutují a reálná politika se o ně opírá, jedním z těchto center je např. časopis Foreign Office. Podle diskusí v tomto médiu se dá soudit, na co vsází americká politika. Např. Daniel Treisman počátkem listopadu: „Co může Putina srazit?“ Treisman správně dovozuje, že centralizovaná vertikála moci je velmi fragilní a nemusí obstát ve stresové lavině vojenských neúspěchů a tíživých sankcí. Dojde k demonstracím, stávkám, občanské neposlušnosti atd., a moc ztratí kontrolu nad společnostmi. Včera se píše v Moscow Times (MT), které mají duši a část redakčního personálu v Londýně, ovšem část reportuje přímo z Ruska, po vyhlášení mobilizace mělo Rusko opustit 760 000 mužů, nyní, když mobilizace skončila a trestní stíhání jim nehrozí, se jich polovina vrátí zpět. I když před mobilizací uprchlo z Ruska dost lidí, cifra je zcela nereálná. Analýzy ve Foreign Office a celkem čtivé, ale evidentně jednostranné reportování v MT, nemají kapacitu adekvátně vypovídat o reálném životě hlubinného Ruska. Tato média se nedokáží vymanit z ideového zajetí mechanismů liberálního svobodného světa s předponou post, nevypovídají o reálném, ale o vysněném světě. Ruská verze MT už koncem osmdesátých a počátkem devadesátých let úžasným způsobem referovala o perestrojce, tenkrát se nedalo odhalit, že jde o líbivou fikci. Ve Foreign Office Andrea Kendall-Taylor a Michael Kofman: „Rusko bez boje nepadne.“ Podle autorů, Washington kalkuluje s koncem Ruska, v článku se vypočítává efekt sankcí a izolace Ruska v západním světě. Rusko podle autorů morálně upadne do té míry, že bude narušovat

mezinárodní pravidla hry, těmi mají být sankce, které ordinuje Washington. V harwardských kabinetech Foreign Office vymysleli řadu dobře čtivých politických dogmat s holywoodskými scénáři bez vazby na realitu.

Italové na rozdíl od Amíků mají dobrou politickou intuici a smysl pro realitu už několik tisíciletí. Reálný pohled na ukrajinskou válku od politika a ředitele listu Il Giornale Augusta Minzoliniho, kdysi se v žurnalistice dokonce jedna škola psaní nazývala minzolinismus. Aby se uzavřel mír, je potřeba realismus a pragmatismus, dnes je na bojišti situace, že žádná z armád nemá kapacitu postoupit. Největším problémem je přesvědčit Zelenského, aby začal jednat, musí se mu nabídnout něco jako Mashallův plán obnovy a záruky, že Rusové nebudou v budoucnosti útočit, jak o tom mluví Berlusconi. Hlavně musíme strhnout závoj pokrytectví, který válku zahalil. Ukrajina se de facto stala členem NATO, má stejnou podporu jako každý jiný člen (počínaje nekonečným počtem západních poradců v uniformách). Putin chtěl zatlačit NATO dál od ruských hranic a sklidil tři nové členy NATO (Ukrajina, Švédsko, Finsko). Dnešní a budoucí garance Ukrajině by měly převážit nad územím Donbasu potříštěným krví.

| LIBOR ČÍHAL

■ ■ ■ ■ ■ (2 votes, average: 4,00 out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> **Jak poslat článek?**

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

